

Sygn. akt II CSK 88/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa M. B. - współnika spółki cywilnej prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą "K." w Ł.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w Ł.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt I ACa 280/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka nadzwyczajnego środka prawnego zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższy z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przyczynę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. to jest istnienie potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie. Zdaniem skarżącego, istnieje potrzeba wykładni art. 15 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2013 r., poz. 1203), przy czym skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazywał także na występowanie rozbieżności w wykładni tego przepisu. W odniesieniu do rozbieżności w wykładni - z treści uzasadnienia wniosku jednoznacznie wynika, że rozbieżność ta wystąpiła pomiędzy prezentowanym w procesie stanowiskiem skarżącego co do rozumienia treści powołanego przepisu a jego rozumieniem przez sąd orzekający w sprawie. Rozbieżność w orzecznictwie jako okoliczność determinująca istnienie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. w postaci potrzeby wykładni przepisu, to rozbieżność w tym zakresie w orzecznictwie sądów powszechnych czy też orzecznictwie Sądu Najwyższego, a nie różne rozumienie przepisu przez skarżącego i sąd w konkretnej, zaskarżonej skargą kasacyjną, sprawie. Brak też dostatecznych podstaw do przyjęcia, że powołany przepis wymaga wykładni ponieważ, jak twierdzi skarżący, budzi on poważne wątpliwości. Poważne wątpliwości, zdaniem skarżącego,

wystąpiły, ponieważ sąd i skarżący wyłożyli powołany przepis odmiennie, sąd - biorąc pod uwagę wyniki wykładni nie tylko językowej ale i funkcjonalnej (celowościowej - ratio legis konkretnej jednostki redakcyjnej przepisu), skarżący zaś - dokonując wykładni, jak twierdzi, całej normy prawnej. Potrzeba wykładni przepisu, jak wynika to wprost z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., oczywiście wypełnia przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jednakże jest skuteczna o tyle, o ile postulowany przez skarżącego wynik wykładni decydowałby o wyniku sprawy. W okolicznościach zaś sprawy, niezależnie od tego, że o wyniku sprawy zdecydowała wykładnia art. 15 ust. 1 zd. 2 ustawy o KRS, dokonana przez sąd z uwzględnieniem okoliczności faktycznych, które spowodowały zaniechanie przez powoda zasięgnięcia informacji o wpisie w Krajowym Rejestrze Sądowym co do zasad reprezentacji skarżącego, to przecież nie można pominąć, że Sąd ten jednocześnie za udowodnione uznał, że drugi członek zarządu miał wiedzę o treści umowy zwartej z powodem w dniu 4 sierpnia 2008 r. i umowę tę zaaprobował. Takie ustalenie pozwala przyjąć, że, w ocenie Sądu, doszło do skutecznego współdziałania dwóch członków zarządu (art. 205 § 1 k.s.h.). Skarga kasacyjna nie zawiera żadnych zarzutów, które zmierzałyby do podważenia trafności takiej kwalifikacji prawnej ustalonego przez sąd zachowania drugiego członka zarządu, nieobecnego przy czynności w dniu 4 sierpnia 2008 r.

W świetle powyższego brak było podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).